

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Ivonou Šubrtovou ve věci

žalobce: **M. A. G.**
zastoupený JUDr. Vítem Biolkem MBA, LL.M., advokátem
se sídlem Bohuslava Martinů 1038, 500 02 Hradec Králové

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
se sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 6. 2019, OAM-123/LE-LE05-K10-2018,
ve věci mezinárodní ochrany,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

- 1. Shora označeným rozhodnutím žalovaného nebyla žalobci udělena mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a ani § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).
- 2. Žalovaný v napadeném rozhodnutí vyšel z nevěrohodnosti žalobce a účelovosti jeho žádosti o mezinárodní ochranu. Žalobcem tvrzenou konverzi ke křesťanství považoval za

účelovou a azylový příběh za neautentický. Motivy vycestování žalobce ze země původu považoval za ekonomické. Uvedl, že žalobce prokázal nedostatečnou znalost křesťanství, a tuto víru nepraktikoval v zemi svého původu ani v České republice, přestože se o ni měl zajímat již několik let. Ze země původu žalobce bezproblémově vycestoval a nepožádal o mezinárodní ochranu již v prvním bezpečném státu, v němž pobýval několik měsíců po útěku z vlasti (Srbská republika). Žalovaný v napadeném rozhodnutí uzavřel, že i kdyby žalobce skutečně konvertoval ke křesťanství, nebyla by v případě jeho návratu do Íránské islámské republiky (dále jen „Írán“) dána přiměřená pravděpodobnost pronásledování ve smyslu zákona o azylu, protože nebyl nikdo zatčen pouze pro přestoupení na jinou víru a křesťanství konvertité obvykle v Íránu nebývají obviněni z odpadlictví od víry.

II. Obsah žaloby

3. Uvedené rozhodnutí žalobce napadl v celém rozsahu žalobou. V jejím úvodu namítl porušení ustanovení § 3, § 50 odst. 2, 3 a 4 a § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), ustanovení § 12 písm. a) a b), § 14a, § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu, jakož i porušení čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.
4. Žalobce se vymezil především vůči závěru o účelovosti jeho konverze ke křesťanství. Zdůraznil, že je křesťanského vyznání a ke křesťanství konvertoval před odjezdem z Íránu. Své vnitřní přesvědčení považuje za subjektivní skutečnost, o níž nelze vytvářet jakékoli úsudky. Cítí se být křesťanem a plně se s křesťanským vyznáním ztotožňuje. Žalovaný podle něj překročil meze správního uvážení, pokud posuzoval, zda je dostatečně křesťanem či nikoliv.
5. Žalovaný podle něj dostatečně nezdůvodnil, proč je neautentický a nevěrohodný, a z jakého důvodu jsou jeho tvrzení nepravdivá. Podle žalobce nelze závěr o jeho nevěrohodnosti opřít o nepatrné a ospravedlnitelné nepřesnosti v jeho výpovědi, či o nedostatek znalosti o křesťanství. Rovněž uvedl, že žalovaný nezohlednil dostatečně situaci v Íránu, která je při hodnocení jeho důvěryhodnosti významná.
6. Žalobce shrnul judikaturu Nejvyššího správního soudu, z níž podle něj vyplývá, že žadatel o mezinárodní ochranu nemá povinnost prokazovat důvody podání své žádosti jinak než vlastní výpovědí, a správní orgán je povinen spolehlivě vyvrátit jeho obavy na základě řádně zjištěného skutkového stavu, nikoli na základě nepodložených subjektivních domněnek. V situaci důkazní nouze se uplatní zásada „v pochybnostech ve prospěch žadatele o mezinárodní ochranu“, která je značně posílena, pochází-li žadatel ze země se špatným stavem dodržování lidských práv, což Írán bezpochyby je. Pro naplnění důvodu udělení azylu dle § 12 zákona o azylu postačí přiměřená pravděpodobnost nežádoucího důsledku. Za konverzi k jinému náboženství lze v Íránu udělit trest smrti. Žalobce odkázal rovněž na zprávy Amnesty International a Komise USA pro mezinárodní náboženskou svobodu, které dokládají systematické potlačování náboženské svobody v Íránu, včetně křesťanské víry, jakož i to, že při odhalení soukromých křesťanských setkání dochází k zatýkání a uvěznování křesťanů.
7. Ze všech uvedených důvodů navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

8. Žalovaný považoval žalobu za nedůvodnou. Poukázal na to, že žalobce neuvedl, jakým způsobem měl porušit ustanovení správního řádu, zákona o azylu a Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, která úvodem žaloby citoval.
9. Žaloba podle žalovaného opomíjí pasáže napadeného rozhodnutí, jež vysvětlují, v čem spočívá vnitřní rozpornost výpovědi žalobce při pohovoru v rámci žádosti o mezinárodní ochranu. Žaloba pomíjí i to, v čem žalovaný spatřoval rozpornost výpovědi žalobce učiněné v rámci řízení o udělení mezinárodní ochrany a jeho výpovědi učiněné dne 7. 7. 2018 v rámci řízení o správním vyhoštění. Uvedl, že se v napadeném rozhodnutí zabýval i nedůvodností obav žalobce v případě jeho návratu do země původu.
10. Zdůraznil, že napadené rozhodnutí o neudělení mezinárodní ochrany nestojí pouze na několika rozporech. Podrobně je v něm vysvětleno, v čem vidí nevěrohodnost výpovědi bez ohledu na to, zda výpověď trpí vnitřní rozporností či nikoli. Žalobce by podle něj nemohl za situace, kterou popsal (zatčení a vyslýchání z důvodu podezření z konvertování k jiné církvi) z Íránu vůbec vycestovat, protože by nedostal povolení k vycestování a nemohl by si vyřídit ani cestovní pas. Uvedl, že se přesto zabýval tím, zda nelze žalobce považovat za konvertitu. Při kladení otázek, jimiž chtěl zjistit rozsah žalobcových znalostí o křesťanské víře, však žalobce prokázal nízkou úroveň znalostí. Z pohovoru též vyplynulo, že křesťanskou víru prakticky nijak neprovozuje. Nesouhlasil rovněž s tvrzením, že je víra natolik subjektivní skutečností, že si nemůže o vnitřním přesvědčení žalobce vytvářet jakékoli úsudky. Odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 8. 2004, č. j. 4 Azs 152/2004 – 36, s tím, že je naopak povinen učinit si úsudek o vnitřním přesvědčení a řádně posoudit otázku, zda se v případě žalobce jedná o skutečného a praktikujícího křesťana. Poukázal na rozpory ve výrocích žalobce ve spojení s povrchností jeho znalostí křesťanské víry. Ačkoli měl žalobce nejprve opustit Írán jako křesťan, později tvrdil, že konvertoval až po odjezdu ze země, a přestože se o křesťanství zajímal nejméně čtyři roky před opuštěním země, neznal a neslavil ani základní svátky a nevěděl, k jaké církvi patří.
11. Žalovaný dále zmínil, že *“nad rámec správního řízení vzal v úvahu z oficiálních zpráv, které řeší problematiku konvertování právě iránských státních občanů ke křesťanství, i tu skutečnost, že právě tento důvod tvoří skulinu v imigračním systému, kteroužto se daří velkému množství žadatelů z Íránu do tohoto systému pronikat, a to napříč celou Evropou.”*
12. Zdůraznil, že azyl nelze zaměňovat s jinými legálními formami pobytu cizinců na území. Žalobce by podle něj měl řešit svoji situaci v souladu se zákonem č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). Navrhl, aby soud žalobu v plném rozsahu zamítl jako nedůvodnou.

IV. Skutkové a právní závěry krajského soudu

13. Krajský soud projednal žalobu bez nařízení jednání v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), neboť účastníci souhlasili s rozhodnutím o věci samé bez jednání. Napadené rozhodnutí přezkoumal podle § 75 odst. 2 s. ř. s. v mezích žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Přihlédl i k čl. 46 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 7. 2013, o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní

ochrany (dále jen „procedurální směrnice“), jež zakotvuje povinnost členských států zajistit pro žadatele účinný opravný prostředek. Dle odst. 3 citovaného ustanovení lze za účinný opravný prostředek považovat pouze takový prostředek, který zabezpečuje „úplné a ex nunc posouzení jak skutkové, tak právní stránky, včetně případného posouzení potřeby mezinárodní ochrany podle směrnice 2011/95/EU“. S ohledem na proměškání transpoziční lhůty ze strany České republiky se dané ustanovení procedurální směrnice vyznačuje vertikálním přímým účinkem (pro řízení zahájená na základě žádostí o mezinárodní ochranu podaných po 20. 7. 2015), a povinností soudu by tedy bylo přihlížet v řízení i k případným novým skutečnostem, byť by správnímu orgánu nemohly být v době jeho rozhodování známy.

14. V přezkumném řízení soud zjistil ze správního spisu následující:

15. Rozhodnutím Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Plzeňského kraje, Odboru cizinecké policie, ze dne 7. 7. 2018, byl žalobce zajištěn podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců za účelem správního vyhoštění. Z rozhodnutí vyplývá, že žalobce byl dne 4. 7. 2018 zadržen hlídkou bavorské policie pro neoprávněný vstup na území Spolkové republiky Německo a dne 6. 7. 2018 byl předán dle readmisní dohody na území České republiky bez cestovního dokladu. Dne 7. 7. 2018 bylo s žalobcem zahájeno řízení o správním vyhoštění, neboť pobýval na území České republiky neoprávněně bez víza a bez cestovního dokladu. V rámci tohoto řízení žalobce uvedl dne 7. 7. 2018 do protokolu (protokol je založen ve správním spisu na č. l. 94 - 95), že vycestoval z Íránu letecky se svým cestovním dokladem koncem března 2018. Letěl do Bělehradu, cílem jeho cesty bylo Německo, cestoval spolu s převaděčem. V Bělehradu pobýval asi do 3. 7. 2018, dokud nebyl k dispozici kamion pro cestu do Německa. V úkrytu v kamionu se dostal spolu s dalšími na území Německa, kde je zadržela policie. Cestu zařizoval převaděč, jemuž zaplatil 8000 Eur. K výslovnému dotazu, z jakého důvodu přicestoval do států Evropské unie, žalobce odpověděl, že z politických důvodů, v Íránu chtěl konvertovat ke křesťanství, které je u nich zakázané. Uvedl, že by v případě správního vyhoštění odcestoval do jakékoli bezpečné země, pravděpodobně do Německa.
16. Dne 9. 7. 2018 žalobce požádal o udělení mezinárodní ochrany. Čestným prohlášením sdělil své jméno, datum narození (24. 11. 1995) a státní příslušnost (Írán) a uvedl, že byl z důvodu konvertování ke křesťanství pronásledován ze strany íránské policie, kvůli konverzi se nemohl oženit a bratranec jeho snoubenky jej několikrát napadl a vyhrožoval mu smrtí. Když mu bylo vyhrožováno potřetí a byl pronásledován íránskou policií, opustil Írán.
17. V rámci řízení o udělení mezinárodní ochrany žalobce dne 18. 7. 2018 uvedl, že důvodem jeho žádosti je konverze ke křesťanství, kvůli níž byl napaden, chtěli ho zabít, a v případě návratu do Íránu mu hrozí trest smrti. Uvedl, že je perské etnické příslušnosti a hovoří persky. V poslední době je křesťanského přesvědčení, je svobodný a bezdětný, se snoubenkou se rozešli kvůli jeho konverzi ke křesťanství. Je bez politického přesvědčení. Před vycestováním z vlasti žil v Šírázu, Maliabadu, odkud odletěl dne 10. 4. 2018 do Teheránu, poté letecky do Turecka a do Srbska, odkud cestoval kamionem do Německa. Je zdravý.
18. Dne 9. 8. 2018 při pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce potvrdil údaje o své totožnosti a státní příslušnosti i okolnosti vycestování z Íránu letecky přes Turecko a Srbsko. Měl cestovní pas, který si zařídil na policejní stanici v Íránu. Žádné

problémy s vyřízením cestovního pasu neměl, protože neměl zákaz cestovat do zahraničí, a neměl ani potíže při odjezdu z Íránu. Cestovní pas mu v Srbsku zničil převaděč. Nejprve nedovedl uvést den svého odjezdu z Íránu v gregoriánském kalendáři, uváděl datum 20. 1. 1397. S pomocí tlumočníka sdělil, že zemi opustil dne 21. 3. 2018. Uvedl, že o křesťanství se začal zajímat v 12. měsíci roku 1392. Když roku 1392 končil vojenskou službu, byl se svými sestřenicemi a strýci na školení o křesťanství, následně se o křesťanství zajímali a žalobce jej i propagoval. Z důvodu jeho konverze ke křesťanství ho udali Basídž, kteří jej jednou v parku zbili, bylo to ve 3. měsíci roku 1393, musel jít do nemocnice. Útok dokládá lékařskou zprávou a fotkami, málem umřel. Napadení si spojil s křesťanstvím proto, že vzali jen jeho a začali ho bít. Ohlásil napadení na policii, ale když řekl, že za tím stojí Basídž, policie celou věc uzavřela. Snoubence se svěřil s konverzí ke křesťanství po dvou letech, nesouhlasila však a řekla to své rodině. Její bratranec, příslušník íránské bezpečnostní služby, se angažoval, aby zrušil jejich vztah.

19. Žalobce dále vypověděl, že byl ve 3. měsíci roku 1395 (později uvedl, že to bylo v 5. měsíci roku 1395) odvezen na zvláštní oddělení informační policie v Šírázu, kde byl vyslýchán a kde se jej přímo ptali na jeho náboženství a s kým se stýká i kolik lidí se s ním angažuje v náboženství. Při výslechu jej bili a chtěli mu uříznout prst, až jej museli odvézt do nemocnice, aby mu prst přišli. Trestně stíhán nebyl, protože se nepřiznal, ale vyhrožovali mu a zakázali mu stěžovat si. Uvedl, že jej policie vyslýchala proto, že ho udal bratranec jeho snoubenky. Rodina snoubenky poté zrušila jejich zasnoubení, respektive jejich rodiny se na zrušení zasnub dohodly vzájemně (šlo o tradiční, domluvený vztah), snoubenku chtěl přesvědčit, aby také konvertovala. Žádné potíže po výslechu neměl, protože půl roku bydlel mimo domov, opustil svůj dům a odjel do Mardaštu. Poté se vrátil zpět domů. Otec pro něj začal připravovat peníze, aby mohl vycestovat ze země. Sehnat peníze trvalo 2 roky.
20. Žalobce během téhož pohovoru také uvedl, že konvertoval ke křesťanství dva měsíce před odjezdem z Íránu na zahradě kostela v Šírázu. Pozvali duchovního, který se jej zeptal, zda chce konvertovat ke křesťanství a třikrát jej ponořil do bazénu ve jménu Otce, Syna a Ducha svatého. Na otázku, k jaké křesťanské církvi se hlásí, žalobce nedovedl odpovědět. Uvedl, že mu onen duchovní řekl, že jsou různé sekce a v Evropě se má zeptat, k jaké sekci kostel patří a zda je pro ni obřad platný nebo jej musí podstoupit znovu. Uvedl, že absolvoval asi 6 až 7 školení, konala se na různých místech, někdy ve strýcově domě, jindy u nich či v zahradě kamaráda, jelikož kostely jsou v Íránu pouze pro cizince. Informace o křesťanství získával od dvou lidí, jejichž jména uvedl, a od svého strýce. Dostávali obecné informace o křesťanství, Ježíši a o zázracích, které činil, o Panně Marii, o Zachariášovi, byli tam různé modlitby. Uvedl, že také četl Bibli. Zdůraznil, že měli strach, konverze k jakémukoli náboženství je v Íránu trestná, hrozí i trest smrti. O jeho křesťanské víře věděli jeho rodina, rodina jeho snoubenky a přátelé, s nimiž se bavil o různých věcech a propagoval křesťanství jako víru, která zná ženská práva a rovnost mezi muži a ženami. Zastával možnost změny náboženství a kamarádům radil číst Bibli. Svou konverzi ke křesťanství odůvodnil tím, že byl unavený z islámu, nesnášel být muslimem a viděl, že na přednáškách o křesťanství mluví pravdu. Podle příkladu Ježíše je ochoten více pomáhat ostatním. Islám nepovažuje za svobodný, jednotlivé sekty spolu navzájem bojují. Dále se zabýval kritikou íránské společnosti. K dotazu, jak praktikoval křesťanství, uvedl, že jediné, co praktikoval, byl ten ceremoniál v zahradě. K dotazu, jak praktikuje náboženství nyní (tj. ke dni pohovoru 9. 8. 2018), uvedl, že několikrát požádal o kaplana, aby přišel, ale bohužel to zatím nejde. Na dotaz o křesťanských svátcích

nedovedl odpovědět, uvedl, že ví jen o narození Ježíše Krista o Vánocích. V Íránu Vánoce neslavili.

21. V případě návratu do Íránu má obavu z trestního stíhání, uvěznění a uložení trestu smrti. Uvedl, že by už patrně měli dost důkazů. Dodal, že když člověka několik dní mučí, tak se přiznává, minule ho drželi tři dny, ztratil hodně krve, ale propustili ho, protože se nepřiznal, a odvezli ho do své nemocnice, kde si nemohl stěžovat. Po návratu z nemocnice byl pronásledován, například ho sledovalo nějaké auto a nějací lidé se na něj vyptávali u kamarádů. Své bezproblémové vycestování z Íránu si vysvětluje tím, že pobýval nějakou dobu mimo Šíráz a „ztratili ho“.
22. V závěru pohovoru rovněž uvedl, že problémy byly vlastně rodinné, protože bratranec jeho snoubenky ji chtěl mít pro sebe a proto proti němu činil takové kroky. K dotazu, z jakého důvodu tak bratranec činil, když byl vztah žalobce a snoubenky ukončen o dva roky dříve, uvedl, že snoubenka milovala jeho. Žalovaný požádal žalobce, aby vysvětlil rozpory spočívající v tom, že měl konvertovat dva měsíce před odjezdem z Íránu, zároveň však tvrdil, že vztah se snoubenkou, který skončil dva roky předtím, skončil právě kvůli jeho konverzi ke křesťanství. Žalobce odpověděl, že duševně konvertoval už dávno a svou snoubenku se k tomu snažil přesvědčit, a teprve dva měsíce před odjezdem z Íránu byl oficiálně pokřtěn. Závěrem pohovoru uvedl, že požádal o mezinárodní ochranu proto, aby mohl praktikovat své náboženství, a může být užitečný zdejší společnosti, pracovat. Zmínil též neustále se zhoršující ekonomickou situaci v Íránu a nízké výdělky. Uvedl, že sdělil všechny důvody, kvůli nimž žádá o mezinárodní ochranu. Nechtěl uvést nic dalšího. Byl poučen o možnosti zpětného přetlumočení všech otázek i odpovědí, tuto možnost nevyužil.
23. Žalobce předložil žalovanému fotokopie svého občanského průkazu, fotografie zraněného muže ležícího na lůžku a se sádrou kolem lebky, a v perštině psané lékařské zprávy, seznam léků, potvrzení o soudním poplatku a stížnost k soudu. O uvedených dokumentech uvedl, že na fotografiích je on a listiny dokládají jeho napadení a zranění ze strany Basídž a stížnost podanou policii.
24. Součástí správního spisu jsou též informace shromážděné žalovaným o politické a bezpečnostní situaci a stavu dodržování lidských práv v Íránu. Při posouzení žádosti žalobce vycházel žalovaný z *informace Odboru azylové a migrační politiky* (dále jen „OAMP“) ze dne 15. 4. 2019: *Srbsko, Hodnocení Srbska jako bezpečné země původu*, z *informace OAMP* ze dne 30. 8. 2018: *Írán, bezpečnostní a politická situace v zemi*, ze zprávy *Express* ze dne 14. 6. 2016: *Muslimští žadatelé o azyl konvertují ke křesťanství, aby zabránili deportaci z Británie*, ze zprávy dánské imigrační služby z února 2018: *Írán, domácí církve a konvertité*, ze zprávy *Washington post* ze dne 6. 9. 2017: *Zatímco se německá policie pokouší uprchlíky deportovat, církve se je snaží ochránit*, z *Výroční zprávy Human Rights Watch 2018 o Íránu*, z *Výroční zprávy Amnesty International 2018 o dodržování lidských práv v Íránu*, a ze zprávy *Ministerstva vnitra UK* z února 2019: *Politika vůči zemi a informace o zemi, Írán: Nezákonné vycestování ze země*. Z uvedených zpráv vyplývá, že svoboda vyznání a náboženského přesvědčení byla v Íránu systematicky porušována, lidé, kteří přestoupili ke křesťanství, byli trestáni tvrdými tresty odnětí svobody a pokračovaly razie na domácí církve. Po uzavření íránských kostelů v roce 2013 došlo k rozšíření domácích církví, které jsou relativně běžné, státní orgány je monitorují a jejich členy buď sledují, anebo je zatknou, propustí a z jednoho z nich učiní informátora. Zmiňována je perzekuce řadových členů domácích církví, kdy informace o členství může

být později využita jako nátlak na danou osobu. Přestoupení na jinou víru a anonymní život konvertity obvykle nevede k zatčení, jiná situace nastává, pokud konvertita šíří náboženství a poučuje ostatní. Dále je ze zpráv patrné, že v Íránu lze uložit trest smrti pro neurčitě formulované trestné činy, např. za „nenávist vůči Bohu“ či „urážku proroka“, ale v posledních deseti letech nebyl uložen trest smrti za přestoupení na jinou náboženskou víru, ve dvou případech byl uložen trest smrti v souvislosti s členstvím v jiné duchovní skupině. Bezpečnostní složky často využívají mučení k získání informací při výsleších, přestože to Íránská ústava zakazuje. Všichni Íránci musí před vycestováním ze země žádat o povolení k výjezdu. Neúspěšným žadatelům o azyl, kteří nezákonně vycestovali z Íránu a poté se vrátili, obecně stíhání nehrozí, pokud však nemají jinou historii, která by přitáhla pozornost státních orgánů. Íránské orgány mají malý zájem stíhat neúspěšné žadatele o mezinárodní ochranu v souvislosti s aktivitami prováděnými mimo Írán i v souvislosti s žádostmi o mezinárodní ochranu, včetně přestoupení na křesťanskou víru, většímu riziku mohou být vystaveny osoby již veřejně známé. Zpráva Express z 14. 6. 2016 zmiňuje stovky muslimů z Íránu, kteří se nechali pokřtít v UK, a jeden z anglických farářů uvedl, že křest jim značně pomáhá v jejich žádosti. Srbsko splňuje základní demokratické principy v souladu s kritérii hodnocení bezpečné země původu a může být za takovou zemi považováno.

25. Žalobci byla poskytnuta možnost v souladu s § 36 odst. 3 správního řádu seznámit se s uvedenými podklady a protokoly o pohovorech v rámci řízení o udělení mezinárodní ochrany a protokolu o výsledku v rámci řízení o správním vyhoštění a vyjádřit se k nim, jakož i učinit návrhy na doplnění dokazování. Žalobce opětovně předložil kopii občanského průkazu, národní karty a ukončení vojenské služby za účelem prokázání své totožnosti, další návrhy na doplnění dokazování neučinil.
26. Žalovaný následně zajistil překlad listin, které žalobce založil do spisu, přičemž zjistil, že na kopiích osobních dokladů, jež žalobce předložil, je uvedeno jako datum žalobcova narození 13. 2. 1994. Lékařské zprávy uvádí, že se žalobce podrobil ošetření (šití rány pravého obočí a nosního můstku, modřin kolem pravého oka a krvácení přední komory pravého oka) s tím, že uvedená zranění vznikla v dubnu 2014 zásahem tvrdého předmětu. Z lékařských zpráv ani zprávy zástupce státního zastupitelství Shiraz nevyplývají podrobnější informace o původu zranění ani jaké věci se týkají.
27. Po provedeném přezkumném řízení soud dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná**.
28. Z ustanovení § 28 odst. 1 zákona o azylu vyplývá, že mezinárodní ochranu lze udělit ve formě azylu nebo doplňkové ochrany; shledá-li ministerstvo při svém rozhodování, že jsou naplněny důvody pro udělení azylu podle § 12, 13 nebo 14, udělí azyl přednostně. Pokud správní orgán dospěje k závěru, že nebyly naplněny důvody pro udělení azylu jako vyšší formy mezinárodní ochrany, v souladu se zákonem posoudí, zda cizinec nesplňuje důvody k udělení doplňkové ochrany.
29. Žalovaný posuzoval žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany zejména z hlediska splnění podmínek uvedených v § 12 zákona o azylu, neboť žalobce odůvodnil žádost o udělení mezinárodní ochrany svojí konverzí ke křesťanství, za kterou lze uložit v Íránu trest smrti. Rovněž tvrdil, že byl v souvislosti s křesťanskou vírou a její propagací v Íránu pronásledován státními složkami.
30. Podle § 12 zákona o azylu „*azyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod*“,

nebo b) „*má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.*“

31. Azyl ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu se na žalobce nevztahuje, neboť svůj odchod z Íránu nespojoval s uplatňováním politických práv a svobod. Ačkoli v řízení o správním vyhoštění uvedl, že přicestoval do států Evropské unie z politických důvodů, vzápětí dodal, že chtěl v Íránu konvertovat ke křesťanství. O politické důvody se tudíž zjevně nejedná. V řízení o udělení mezinárodní ochrany pak žalobce výslovně uvedl, že je bez politického přesvědčení a odchod z Íránu ani žádným způsobem nespojoval s uplatňováním politických práv a svobod.
32. Z ustanovení § 12 písm. b) zákona o azylu vyplývá, že podmínky pro udělení azylu splňuje cizinec, je-li ve vztahu k jeho osobě zjištěno, že je pronásledován, respektive má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu náboženství. Za pronásledování se pro účely zákona o azylu rozumí „*závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání anebo jednání, která ve svém souběhu dosahují intenzity pronásledování, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna původci pronásledování*“ (§ 2 odst. 4 zákona o azylu). Původcem pronásledování nebo vážné újmy se rozumí „*státní orgán, strana nebo organizace ovládající stát nebo podstatnou část území státu, jehož je cizinec státním občanem (...)*“ (§ 2 odst. 6 zákona o azylu).
33. Žalobci lze přisvědčit v tom, že přezkum udělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu je postaven na potencialitě pronásledování v budoucnu po případném návratu žadatele do země původu. Jde tedy o prospektivní rozhodování (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2008, č. j. 4 Azs 47/2007 - 60, či ze dne 9. 6. 2008, č. j. 5 Azs 18/2008 - 83), kdy se zkoumá možnost budoucího pronásledování. Přitom se využívá standard přiměřené pravděpodobnosti, což znamená, že možnost pronásledování musí být reálná, nejen hypotetická (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 3. 2008, č. j. 2 Azs 71/2006 - 82, a ze dne 13. 8. 2010, č. j. 4 Azs 11/2010 - 112). V projednávané věci je proto rozhodné, zda je žalobce v případě návratu do země původu ohrožen pronásledováním z důvodu konverze ke křesťanství a praktikování křesťanské víry.
34. Žalobce se však mylí, pokud uvádí, že správnímu orgánu nepřísluší vytvářet si jakýkoli úsudek o jeho víře, neboť jde o subjektivní skutečnost. Prokázat či vyvrátit vnitřní přesvědčení či náboženské vyznání jedince je obtížné, jelikož předmětem dokazování je vnitřní psychický stav člověka. Neznaменá to však, že jsou jevy jako náboženské přesvědčení z dokazování zcela vyloučeny, zejména tvrdí-li žadatel o mezinárodní ochranu, že byl v zemi původu pronásledován z důvodu náboženství, a proto má odůvodněný strach z takového pronásledování i do budoucna, tedy spočívá-li na jejich prokázání udělení azylu ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu. Rovněž se žalobce mylí, pokud má za to, že posouzení autenticity náboženského přesvědčení bylo předmětem správní úvahy správního orgánu, který překročil meze takového uvážení. Žalovaný správní orgán byl povinen zjistit v řízení o udělení mezinárodní ochrany skutkový stav věci bez důvodných pochybností (§ 3 správního řádu) a posoudit věrohodnost tvrzení žalobce, že konvertoval ke křesťanství a byl v Íránu pronásledován z důvodu náboženství. Jestliže žalobce tvrdil, že z důvodu konverze ke křesťanství byl pronásledován, nepochybně musel svou víru projevit a praktikovat, což předpokládá

určité alespoň minimální povědomí o víře. Žalovaný byl tudíž povinen ověřit pravdivost žalobcových tvrzení, a za tím účelem byl i oprávněn klást mu dotazy týkající se víry. (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 8. 2004, č. j. 4 Azs 152/2004-36). Nejednalo se o správní úvahu, nýbrž o posouzení, zda zjištěný skutkový stav spadá pod azylový důvod ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu. Od žadatele o mezinárodní ochranu lze v takovém případě vyžadovat, a to v rozsahu, který odpovídá jeho osobní charakteristice a charakteristice prostředí, z něhož pochází, jistou znalost náboženství (znalost Bible jako základního pramene, významných křesťanských svátků apod.). Pokud žadatel tvrdí, že je pro svoji víru pronásledován, musí věrohodně vyložit, v čem jeho víra spočívá, jak se projevuje navenek a s kým dalším a jakým způsobem ji praktikoval (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 7. 2005, č. j. 2 Azs 128/2005-50).

35. Podle čl. 10 odst. 1 písm. b) směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/95/EU o normách, které musí splňovat státní příslušníci třetích zemí nebo osoby bez státní příslušnosti, aby mohli požívat mezinárodní ochrany, o jednotném statusu pro uprchlíky nebo osoby, které mají nárok na doplňkovou ochranu, a o obsahu poskytnuté ochrany (dále jen „kvalifikační směrnice“) zahrnuje pojem náboženství zejména zastávání teistických, neteistických a ateistických přesvědčení, účast nebo neúčast na formálních náboženských obřadech konaných soukromě nebo veřejně, sám nebo společně s jinými, jiné náboženské akty nebo vyjádření názorů anebo formu osobního nebo společenského chování založeného na jakémkoli náboženském přesvědčení nebo přikázaného jakýmkoli náboženským přesvědčením.
36. Jak dovodil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 25. 6. 2015, č. j. 4 Azs 71/2015-54, samotný závěr opřený výlučně o dílčí mezery ve znalosti křesťanské věrouky zpravidla není dostatečný pro posouzení věrohodnosti tvrzení, že žadatel o mezinárodní ochranu byl pronásledován z důvodu konverze ke křesťanství ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu. Správní orgán by se však měl zaměřit při posouzení věrohodnosti takového tvrzení při výslechu žadatele zejména na: (i) posouzení života žadatele před konverzí, (ii) samotnou konverzi, (iii) zhodnocení konverze žadatelem, (iv) žadatelovu znalost nového náboženství a (v) náboženskou aktivitu žadatele. Jelikož příslušnost k náboženství je otázkou vnitřního přesvědčení, může být určena pouze na základě výpovědi žadatele a dále hodnocením vnějších projevů jeho jednání, které mohou být vodítkem k odhalení tohoto vnitřního přesvědčení (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 6. 2015, č. j. 4 Azs 71/2015 – 54, č. 3279/2015 Sb. NSS).
37. Žalobce se vymezil především vůči závěru o své nevěrohodnosti a posouzení jeho konverze ke křesťanství toliko jako účelové snahy získat legitimní azylový důvod. V žalobě uvedl, že se cítí být křesťanem a plně se s křesťanským vyznáním ztotožňuje. Žalovaný podle něj nedůvodně vystavěl závěr o jeho nevěrohodnosti pouze na ospravedlnitelných nepřesnostech v jeho výpovědi či nedostatku jeho znalosti o křesťanství, a závěr o jeho nevěrohodnosti odůvodnil nedostatečně.
38. Z protokolu o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany nicméně vyplývá, že se žalovaný zaměřil na kladení otázek s cílem ověřit věrohodnost žalobcova tvrzení o konverzi ke křesťanství. Žalobci kladl řadu dotazů, na jejichž základě si následně mohl učinit úsudek o tom, jaké důvody jej mohly vést ke konverzi, jakým způsobem praktikoval v zemi původu křesťanskou víru a zda byl za to pronásledován, jaká je jeho znalost křesťanského náboženství jako takového, jaké dodržoval náboženské zvyky, jakých obřadů spolu s ostatními či sám v soukromí se účastnil, jaká zastává přesvědčení

v souvislosti s novým náboženstvím, zda a jakým způsobem praktikuje náboženství po odchodu ze země původu v hostitelské zemi. Nevěrohodnost žalobce a účelovost tvrzení o jeho konverzi žalovaný přitom neučinil výlučně na základě dílčích mezer ve znalosti křesťanské věrouky či několika ospravedlnitelných nepřesnostech v jeho výpovědi. Žalovaný se detailně zabýval údaji, které žalobce uváděl, a závěry o nevěrohodnosti žalobce opřel o jeho tvrzení a rozpory v jeho výpovědích. Uvedené závěry žalovaný v napadeném rozhodnutí rovněž náležitě odůvodnil (srov. zejména strany 7 až 10 napadeného rozhodnutí). Vedle žalobcovy nedostatečné znalosti křesťanského náboženství a křesťanských svátků žalovaný poukázal též na rozporuplná tvrzení o okamžiku, kdy měl žalobce přestoupit na křesťanskou víru. Žalobce v řízení o správním vyhoštění totiž vypověděl, že přicestoval do Evropské unie proto, že chtěl v Íránu konvertovat ke křesťanství, což je v zemi zakázáno. V řízení o udělení mezinárodní ochrany pak tvrdil, že ke křesťanství již konvertoval, zároveň však okamžik své konverze zasadil jak do období dvou let po napadení ze strany Basídž s tím, že v souvislosti s konverzí došlo k ukončení jeho zasnoubení (6 či 7. měsíc roku 1395), tak i do doby dvou měsíců před odletem z Íránu (konec roku 1396). Žalovaný dále zohlednil výpověď žalobce, že v Íránu křesťanství téměř nepraktikoval, a nepraktikoval jej ani po vycestování ze země. Poukázal dále na skutečnost, že žalobce bez jakýchkoli problémů získal povolení vycestovat z Íránu i cestovní pas a při odletu ze země nepocítil žádné komplikace, přestože íránská vláda omezovala vycestování do zahraničí též u některých příslušníků náboženských menšin a náboženských představitelů. Uvážil i skutečnost, že žalobce po výslechu a mučení na policii v souvislosti s propagováním křesťanství, který se měl uskutečnit téměř dva roky před jeho vycestováním z Íránu, neměl následně žádné problémy s bezpečnostními složkami, nebyl předvoláván k výslechu ani zadržen, přestože pobýval po větší část uvedené doby doma ve svém obvyklém bydlišti. Dále žalovaný přihlédl k tomu, že po vycestování z Íránu žalobce nevyužil ochrany prvního bezpečného státu, který navštívil a v němž se několik měsíců zdržel, tedy Srbské republiky (žalobce zde pobýval po dobu zhruba tří měsíců, kdy čekal na zajištění kamionu do Německa). Krajský soud uzavírá, že žalovaný uvedené rozpory hodnotil logicky a ve vzájemných souvislostech, přičemž se nejednalo pouze o ojedinělé a ospravedlnitelné rozpory ve výpovědi. Žalovaný neporušil zásadu vyjádřenou v ustanovení § 3 správního řádu, podle níž je správní orgán povinen vycházet při svém rozhodování ze spolehlivě zjištěného skutkového stavu a neopírat rozhodnutí pouze o vlastní hypotézy, v důsledku nichž znevěrohodňuje výpověď žadatele (srov. např. rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 20. 3. 2008, č. j. 47 Az 6/2007-93). Krajský soud proto na příslušnou část odůvodnění napadeného rozhodnutí odkazuje.

39. V projednávané věci bylo zásadní, zda je žalobce skutečně věřícím křesťanem. Určité nepodstatné rozpory v jeho výpovědi včetně nepřesné datace některých událostí by z tohoto hlediska nebyly natolik relevantní, nelze ale pominout způsob, jakým žalobce popisoval svoji víru a důvod svého přestoupení na křesťanství, a především jak se vyjádřil k samotnému praktikování náboženství. Jestliže se žalobce dovolával rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2007, č. j. 4 Azs 169/2006-47, podle něhož nebylo jeho povinností, aby pronásledování své osoby prokazoval jinými důkazními prostředky než vlastní věrohodnou výpovědí, je nutno uvést, že výpověď žalobce o jeho konverzi ke křesťanství a pronásledování z důvodu křesťanské víry nevyznívá příliš věrohodně.

40. Z obsahu pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany vyplynulo, že před svým odchodem z Íránu žalobce získával informace o křesťanství přes čtyři roky. Uvedl totiž, že se o křesťanství začal zajímat již po návratu z vojny v 12. měsíci roku 1392. Írán opustil až 20. 1. 1397, tedy na konci března roku 2018. Zároveň sdělil, že četl Bibli a propagoval její četbu mezi svými přáteli. Přesto nebyl schopen uvést základní křesťanské svátky, křesťanskou nauku popsal povrchně a obecně, a ve své výpovědi se zaměřil spíše na negativa islámské víry a íránského státního zřízení. Ačkoli uváděl, že propagoval křesťanství, včetně čtení Bible mezi přáteli, žádné konkrétní myšlenky či způsob, jakým měl křesťanství mezi přáteli šířit, nepopsal. Od člověka, který čte a propaguje Bibli, lze přitom očekávat hlubší znalosti tohoto náboženství. Žalobce uvedl jen, že křesťanství propagoval jako „víru, která zná ženská práva a rovnost mezi muži a ženami“. Ani důvody, které jej vedly ke změně náboženského přesvědčení, nijak přesvědčivě nepopsal. Konverzi ke křesťanství odůvodnil tím, že byl unavený z islámu, nesnášel být muslimem a viděl, že na přednáškách o křesťanství mluví pravdu. Ačkoli žalobce uvedl, že ve své zemi absolvoval jen šest až sedm přednášek o křesťanství, kde dostávali pouze obecné informace, vzhledem k četbě Bible a několika let, během nichž se dle svých slov o křesťanství zajímal, působí jeho znalosti o křesťanství velmi povrchně. Za klíčové považuje soud i to, že z pohovoru vyplynulo, že žalobce v zemi původu křesťanskou víru prakticky nepropraktikoval. Neuvažoval, že by se modlil, neslavil křesťanské svátky, byl v soukromí. Je těžko uvěřitelné, aby žalobce, který tvrdí, že byl v zemi původu pronásledován z důvodu konverze ke křesťanství, které rovněž propagoval mezi svými přáteli, současně toto náboženské přesvědčení nepropraktikoval.
41. Pokud žalobce odkazoval na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 2. 2004, č. j. 6 Azs 50/2003 – 89, a ze dne 27. 3. 2008, č. j. 4 Azs 103/2007-63, s tím, že je nutné při hodnocení jeho důvěryhodnosti zohlednit především nedostatečné dodržování lidských práv a svobod v Íránu a v případě pochybností rozhodnout ve prospěch žadatele o mezinárodní ochrany, krajský soud upozorňuje, že uvedená zásada se uplatňuje v situaci důkazní nouze, v níž nelze na základě výpovědi žadatele i dalších dostupných důkazů učinit závěr o autenticitě azylového příběhu ani jej vyvrátit. Situace v případě žalobce je však jiná. Již z jeho výpovědi plyne, že křesťanskou víru v zemi původu téměř nepropraktikoval a ani po odchodu ze země tak nečinil, jeho znalosti o křesťanství jsou spíše povrchní. Intenzita tvrzeného pronásledování žalobce z důvodu konverze ke křesťanství před jeho odchodem z Íránu se nejeví jako dostatečná. Žalobce popsal napadení ze strany Basídž v 3. měsíci roku 1393 a poté mučivý výslech na zvláštním informačním oddělení íránské policie ve 3. až 5. měsíci roku 1395. Současně uvedl, že posléze neměl po dobu téměř dvou let až do svého odletu ze země (20. 1. 1397) žádné problémy, ačkoli se vrátil po půl roce do svého domova (nebyl vyslýchán ani pronásledován). Posléze získal cestovní doklady i povolení k vycestování a bez problémů odletěl z teheránského letiště. K předloženým kopiím lékařských zpráv, fotografiím a stížnosti k íránským soudním orgánům, jimiž žalobce dokládá napadení ze strany Basídž, nelze určit, jak k žalobcovým zraněním došlo, zejména je však z výpovědi žalobce zřejmé, že se jednalo o incident, jenž se odehrál téměř čtyři roky před jeho odletem ze země. Ačkoli je tedy o zemi původu žalobce známo, že stav dodržování lidských práv a svobod je špatný, konverze ke křesťanství není tolerována a církevní hnutí (domácí církve) jsou považována za ohrožení národní bezpečnosti a dochází k zatýkání a věznění osob šířících křesťanství, tyto skutečnosti samy o sobě nejsou relevantní, pokud již samotná výpověď žalobce nesvědčí o autentickém přestoupení ke křesťanské víře.

42. S ohledem na výše uvedené dospěl soud k závěru, že žalovaný neporušil § 3 správního řádu a s učiněnými závěry žalovaného, že žalobce nesplňuje podmínky pro udělení azylu dle § 12 písm. b) zákona o azylu, se soud plně ztotožňuje.
43. Za správné, zákonné, zjištěným informacím odpovídající a taktéž náležitě odůvodněné považuje krajský soud i neudělení azylu dle § 13 a 14 zákona o azylu. K udělení azylu dle § 13 zákona o azylu (tzv. azyl za účelem sloučení rodiny), který zohledňuje rodinné vazby a uplatňuje se vůči zákonem vymezenému okruhu rodinných příslušníků azylanta, nebyl v případě žalobce shledán zákonný podklad, neboť není rodinným příslušníkem azylanta, jemuž by byl udělen azyl dle § 12 nebo 14 zákona o azylu.
44. Podle § 14 zákona o azylu, jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení azylu podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu. Udělení humanitárního azylu je na volné úvaze správního orgánu, přičemž tuto volnou úvahu, tedy zda byl dán důvod hodný zvláštního zřetele či nikoli, může soud přezkoumávat pouze z hlediska překročení případných mezí správního uvážení, resp. z hlediska případné libovůle ze strany správního orgánu. K humanitárnímu azylu se opakovaně vyjadřoval Nejvyšší správní soud. Lze tak odkázat na jeho rozsudek ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004, podle něhož smysl humanitárního azylu: „*spočívá v tom, aby rozhodující správní orgán měl možnost azyl poskytnout i v situacích, na něž sice nedopadá žádná z kautel předpokládaných taxativními výčty ustanovení § 12 a § 13 zákona o azylu, ale v nichž by bylo přesto „nehumánní“ azyl neposkytnout. Správní orgán díky tomu může zareagovat nejen na případy, jež byly předvídatelné v době přijímání zákona o azylu jako obvyklé důvody udělování humanitárního azylu (např. u osob zvláště těžce postižených či nemocných, u osob přicházejících z oblastí postižených humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými či přírodními faktory), ale i na situace, jež předvídané či předvídatelné nebyly. Míra volnosti této jeho reakce je pak omezena pouze zákazem libovůle, vyplývajícím pro orgány veřejné moci z ústavně zakotvených náležitostí demokratického a právního státu*“. Rozhodnutí žalovaného o neudělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu je v souladu se zákonem, neboť žalovaný měl dostatek podkladů pro rozhodnutí ve smyslu § 14 zákona o azylu a posoudil neudělení azylu podle tohoto ustanovení v mezích stanovených zákonem. Ostatně ani žalobce netvrdil v žalobě, že by mu měl být udělen azyl z humanitárních důvodů.
45. Následně krajský soud přezkoumal postup žalovaného ohledně naplnění podmínek pro udělení doplňkové ochrany, jak mu to ukládá § 28 ve spojení s § 14a a § 14b zákona o azylu.
46. Podle § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Dle § 14a odst. 2 téhož zákona se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného

konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

47. Smyslem a účelem doplňkové ochrany je poskytnout subsidiární ochranu a možnost legálního pobytu na území České republiky těm žadatelům o mezinárodní ochranu, kterým nebyl udělen azyl, ale u nichž by bylo z důvodů taxativně uvedených v § 14a zákona o azylu neúnosné nebo jinak nežádoucí požadovat jejich vycestování. V odůvodnění této části rozhodnutí žalovaný vycházel z informací od žalobce i z informací získaných v průběhu správního řízení. Tyto lze označit za transparentní, objektivní a aktuální v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí. Žalovaný se s uvedenými informacemi vypořádal při posouzení otázky, zda žalobci hrozí pro případ návratu do Íránu vážná újma ve smyslu § 14a zákona o azylu či ve smyslu čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, přičemž vycházel i z judikatury Evropského soudu pro lidská práva. S ohledem na zjištění, že motivem žalobce k vycestování z Íránu nebyl strach z pronásledování z důvodu konverze ke křesťanské víře, nýbrž že se jednalo o motivy ekonomické povahy, dospěl žalovaný k závěru, že žalobci reálně a bezprostředně nehrozí skutečné nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 2 zákona o azylu. Krajský soud přitom odkazuje na závěry plynoucí ze zprávy Ministerstva vnitra UK z února 2019: Politika vůči zemi a informace o zemi, Írán: Nezákonné vycestování ze země. Podle nich neúspěšným žadatelům o azyl, kteří nezákonně vycestovali z Íránu a poté se vrátili, obecně stíhání nehrozí, nemají-li jinou historii, která by přitáhla pozornost státních orgánů. Dále citovaná zpráva uvádí, že íránské orgány mají malý zájem stíhat neúspěšné žadatele o mezinárodní ochranu v souvislosti s aktivitami prováděnými mimo Írán i v souvislosti s žádostmi o mezinárodní ochranu, včetně přestoupení na křesťanskou víru, většímu riziku však mohou být vystaveny osoby již veřejně známé. Ze správního spisu však nevyplývá, že by žalobce byl takovou osobou. Proto nelze mít za to, že by žalobce v případě návratu do Íránu byl bez dalšího ohrožen uložením trestu smrti, mučením nebo nelidským či ponižujícím zacházením nebo trestáním. Krajský soud po provedeném přezkumu dospěl k závěru, že žalovaný se dostatečně a přezkoumatelným způsobem zabýval všemi zákonnými důvody pro udělení některé z forem doplňkové ochrany, jakož i posouzením hledisek vážné újmy dle § 14a odst. 2 zákona o azylu. Nad rámec se žalovaný zabýval hrozbou uložení nebo vykonání trestu smrti za situace, pokud by žalobce byl skutečně křesťanským konvertitou. V tomto ohledu nelze s žalovaným souhlasit v tom, že trest smrti by takové osobě v Íránu nehrozil, byť běžně ukládán není. Ze zpráv o zemi původu totiž vyplývá, že ve dvou případech byl uložen trest smrti v souvislosti s členstvím v duchovní skupině. Rovněž z těchto zpráv vyplývá, že křesťanským konvertitům v Íránu hrozí mučení, uvěznění a odsouzení za vágně definované trestné činy, což lze považovat za vážnou újmu ve smyslu § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu. Krajský soud se pak neztotožňuje ani s vyjádřením žalovaného, že nad rámec správního řízení vzal v úvahu i „oficiální zprávy“ zabývající se problematikou konvertování íránských státních občanů ke křesťanství. Ze správního spisu totiž vyplývá, že se jedná o mediální zdroje pocházející z deníků Express a Washington Post, a proto je nelze považovat za oficiální zprávy. Uvedené je však bez vlivu na žalovaným učiněný závěr, že žalobce nesplňuje podmínky pro udělení doplňkové ochrany ve smyslu § 14a zákona o azylu, s nímž se krajský soud ztotožnil.
48. Pro úplnost soud konstatuje, že žalobce nesplňuje ani podmínky pro udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny dle § 14b zákona o azylu, neboť netvrdil ani nebylo

prokázáno, že by některému jeho rodinnému příslušníkovi byla udělena doplňková ochrana ve smyslu tohoto ustanovení.

49. Krajský soud na základě výše uvedeného uzavírá, že neshledal namítané vady správního řízení, které předcházelo vydání napadeného rozhodnutí a podle jeho názoru bylo rozhodnutí vydáno na základě náležitě zjištěného stavu věci (§ 3 správního řádu) a v souladu se zákonem. Žalobu proto jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

V. Náklady řízení

50. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný, který měl ve věci plný úspěch, by měl právo na náhradu nákladů řízení před soudem proti žalobci, který ve věci úspěch neměl. Žalovanému však žádné náklady v řízení před soudem nevznikly, a proto soud nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 26. listopadu 2020

JUDr. Ivona Šubrtová v. r.
samosoudkyně